

Matyáš Kosík, septima

Jak nezaparkovat

Toho roku paní Zima zase jednou ukázala, co dovede, když jenom trochu chce, z čehož měl jistě radost kdejaký milovník zimních sportů, ale my řidiči jsme spíše skřípali zuby.

Jak všeobecně známo, automobil slouží hlavně k ježdění, že. Nedá se však jezdit bez přestávky, to dá rozum, a z času na čas je třeba kdesi i zaparkovat. A tady právě nastal problém.

Protože sněhu napadlo opravdu hodně, zanedlouho jsme se my řidiči, objevili na ulicích s lopatami a všelijakým možným i nemožným náčiním a... začali jsme si hrát na krtky. Jeden každý z nás si vyhrabával své místo k parkování! A u všech takto pracně zbudovaných stanišť se pak objevily i naše, řekněme, vizitky s registračními čísly a výzvou: Neparkovat! ... To je moje! ... anebo VYKOPEJ SI SÁM...!!!

Navíc se začaly objevovat i různé alarm-systémy v podobě provázků a starých (prázdných!) plechovek, celonoční a celodenní hlídky, a tak podobně.

I já jsem si vykopal svůj parkovací koutek. Dítka vedle něho napíchala do sněhu cedulky s registračními čísly našeho vozu, a já jsem v klidu odjel do práce. A věřte či ne, celý týden jsem si v klidu a pohodě užíval svého štěstí. Přijel jsem, zaparkoval na svém místě, ráno jsem zase v pohodě odjel, až tu jednou...

Toho dne jsem nevěřil vlastním očím! Na mém místě, představte si to, si klidně parkoval cizí vůz!!! No nic, řekl jsem si, rozhodnut postupovat s rozvahou, bez emocí a především kulturně.

Vzal jsem kus papíru a na něj jsem napsal slušný vzkaz: Prosím vás, buďte tak laskav a neparkujte na cizím místě...! A tuto výzvu jsem pak večer přilepil sekundovým lepidlem na čelní sklo neznámého vozidla.

Ráno tam vůz sice stál, ale karta na něm už nebyla! Takže si určitě můj vzkaz přečetl, zaradoval jsem se! Je-li jen trochu kulturním člověkem, určitě odjede, říkal jsem si. A opravdu, už toho večera jsem zase mohl parkovat na svém místě.

Ráno jsem ale měl na předním skle nalepený následující text:

Srdečně se vám omlouvám, vážený... To lepidlo muselo být něco speciálního, protože jsem tento lístek seškraboval celičké dopoledne!

Rozhodl jsem se najít autora tohoto sdělení a vřelým slovem mu poděkovat za jeho kulturní přístup k věci. V noci se mi skutečně podařilo najít ve vedlejší uličce jeho vůz. A tady jsem mu pak rudou olejovou barvou napsal velikým písmem na střechu svůj vzkaz: Nic se nestalo! Nemusíte si to tak brát...

Na odpověď jsem nečekal dlouho. Příštího dne mi neznámý dal ještě jednou najevo, že je vskutku kulturním člověkem. Do laku kapoty na kufru mi totiž čímsi ostrým vryl: Ó ne, pane! Opravdu mne to všechno mrzí a ještě jednou se omlouvám za onen incident s mým nevhodným parkováním na vašem místě...!!!

To tedy ne! Nemohl jsem přece dovolit, aby měl poslední slovo. A tak jsem večer jsem mu sekáčkem vysekal do dvířek: šťastnou cestu... A protože jsem se zrovna chystal odjet na dovolenou, uvedl jsem tam i termíny, kdy by - pokud by ovšem chtěl - mohl využít mého místa k zaparkování svého vozu.

Odpověď jsem si přečetl nazítří zrána. Na ocelové desce, přivařeně na mé střeše, bylo napsáno, že neznámý mi děkuje za mou nabídku, ale nebude ji moci, bohužel, využít, protože i on sám se kamsi ve stejné době chystá. A současně mne požádal o číslo telefonu.

Po vybití čelního skla jsem mu dovnitř vsunul lísteček s mým telefonním číslem.

Odpověděl mi vskutku rychle. Ráno mě vzbudila siréna hasičského vozu, houkající před našim domem. Tam totiž právě dohořival můj vůz... Opodál byla cedule, na níž mi neznámý psal, že automobil zapálil jenom proto, aby mi ušetřil namáhavou práci s kopáním a rozšiřováním místa na parkování.

A opravdu. Sníh vlivem tepla, uvolnivšího se spálením mého automobilu, stál a najednou tu bylo místo hned pro několik automobilů...

Tu jsem si všiml, že se mi hrnou z očí slzy. Co je to jen za člověka, říkal jsem si a neustále na to musím myslet! Chápete, já se mu prostě za to musím nějakým způsobem odvděčit, i kdy bych měl... Já nevím co!

Momentálně nepracuji. Málo spím a přemýšlím! Co já bych mu jen...?! No ne, chápete, že!? Aby se říkalo, že jsou ještě lidé na úrovni, no ne...